

עת"א 31431/08/15 - חאלד מנצור נגד שרות בתי הסוהר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 15-08-15 31431 מנצור(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר ואח'

בפני	כבוד השופט א' קיסרי
עוותרים	1. חאלד מנצור (אסיר)
נגד	1. שרות בתי הסוהר
משיבים	2. מדינת ישראל

פסק דין

עטירה המכוונת כנגד סירוב המשיב 1 ("شب"ס") לאפשר לעוטר חופשה מיוחדת לשם השתתפות בחתונת אחוותיו הצפויה להתקיים ביום 14.9.15.

העוטר הוא תושב הרשות הפלסטינית והוא מרצה בישראל עונש מאסר של 20 חודשים בגין ביצוע עבירות רכוש.

על רקע החתונה הצפוי פנה העוטר לשב"ס, באמצעות בעלי התפקידים הרלבנטיים, אולם לטענתו עד למועד הגשת העטירה (ביום 16.8.15) לא ניתן החלטה בעניינו. עם הגשת העטירה הורה סגן הנשיא, כב' השופט ר' שפירא כי שב"ס יגיש תשובה לעטירה עד יום 30.8.15 וכי הדיון יתקיים בפני בתחילת חודש ספטמבר 2015. תשובה שב"ס הוגשה ביום 15.8.15 והדיון בעטירה נועד ליום 6.9.15 אלא שמחמת תקלת היה צורך לדוחותו והדיון התקיים היום.

בעטירה נטען כי בנסיבות העניין הסירוב לאפשר לעוטר חופשה מיוחדת פוגע בו באופן בלתי מידתי ועוד נטען כי בהיות העוטר שווה בلتיה חוקי הוא מוציא את ערבותם של שניים או שלושה ערבים תושבי ישראל שיבתו את חזרתו וכן הפקדת כל סכום כספי שבית המשפט ימצא לנכון למטרה זו.

בתשובה שב"ס נטען כי העוטר מסווג בקטgorיה א' ובהתאם לכך ועל פי הוראות פקודת הנציגות 04.40.00 המסדירה את נושא יציאת אסירים לחופשה, נדרש אישור של משטרת ישראל למתן החופשה אישור זה לא ניתן. שב"ס הצביע על כך שה בהתאם למידע מודיעיני שמקורו במשטרת ישראל יוכסה לעוטר מסוכנות וכן הובע החשש שאם תאושר החופשה, העוטר לא ישוב ממנה. לתשובה שב"ס צורפה גם החלטת נציב שב"ס מיום 2.8.15 שבה פורטו בהרחבה השיקולים שבסוד הסירוב להתריר את החופשה. בהחלטה סקר הנציג את העובדות הרלבנטיות ומינה את השיקולים שהביאו אותו לסרב להחלטה, ובכללים התגנחות משטרת ישראל, מן הנזקים שהזוכרו. הנציג גם ציין בהחלטתו את השיקולים לזכות העוטר, היינו התנהלות חיובית בין כתלי הכלא, וככונתו להעמיד ערבים לחזרתו והוא סיכם שלאחר שהביא בחשבון את

עמוד 1

כל השיקולים הוא החלטת לסרב לבקשתה.

בדין שהתקיים היום חזרה באת כוח העותר על נימוקי העתירה ובנוסף ביקש להסתמך על החלטתו של בית משפט מחוזי מרכז בעת"א 11-07-9231 **אבו גאליה נ' שירות בתי הסוהר** (13.7.11) ("**ענין ابو גאליה**") שבה, כך הטענה, אושרה יציאתו לחופשה של אסיר בנסיבות דומות לעניינו. בנוסף היא טענה כי הנימוקים בסיסוד עמדת משטרת ישראל אינם מסויימים די הצורך ולא היה מקום להשתתית את החלטת הסירוב על עמדה זו.

מנגד, באת כוח שב"ס הפנתה לפיקודת הנציבות ולשיקולים נוספים, כגון מסוכנותו של העותר, פעילותו העברינית בעבר, והחשש של אי חזרתו לכלא בהיותו תושב הרשות הפלסטינית, כנימוקים המצדיקים את ההחלטה.

לאחר ש שקלתי את הטענות, אני מחליט לדוחות את העתירה.

נקודות המוצא היא שעל מנת להתערב בהחלטה שב"ס יש להצביע על פגם שנפל בה העולה כדי עילת התערבות של בית המשפט בפועלתה של הרשות המנהלית. עיון בכתב העתירה כמו גם בטיעוני באת כוח העותר שהושמעו היום, מלמד שפרט לנסיבותו המייחדות של המקרה, הינו חותמת אחוטו של העותר ושאיות העותר ליטול בה חלק, אין בעתירה נימוק המצביע על פגם בהחלטה שב"ס. אכן, יש מקום לשקל לנסיבותו המייחדות של המקרה אולם כאשר מעיניים בהחלטה הנציב מיום 2.8.15 ניתן לראות שגם עניין זה הובא בחשבון בಗדר השיקולים שבסיסו ההחלטה. מן הצד الآخر, כאשר בפיקודות הנציבות קיימת הוראה שמתן חופשה לאסיר المسؤول בקטגוריה כמו זו של העותר כפוף לאישור משטרת ישראל, וכאשר משטרת ישראל מסתיגת - מנימוקים שלכאורה אין בהם פגם - מתן חופשה, קשה לראות את העילה להתערבות בהחלטה שב"ס.

אוסיף כי גם כשעינתי בהחלטה בעניין ابو גאליה לא שוכנעתי שהוא תומכת בעניינו של העותר במידה המצדיקה את קבלת העתירה. מההחלטה בית המשפט באותו עניין נראה כי הוא יחס משקל בעיקר לשאלת הבטחת שובו של העותר שם לכלא. עניין זה אמן מוצא את פתרונו גם בהצעות העותר בעניינו אולם כמסתגר, זה איננו השיקול העיקרי וגם לא היחיד בהחלטה שב"ס כאמור, בהיעדר פגם המצדיק התערבות בהחלטה אין מנוס מדחית העתירה.

ניתן היום, כ"ד אלול תשע"ה, 08 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה